

Men i modsætning til den socialdemokratiske opposition, dengang vi havde en borgerlig-liberal regering, ønsker vi nu i Danmarks interesse at give regeringen den bedst tænkelige forhandlingsposition under EU's regeringskonference, og det er grunden til, at vi har stillet os bag den dagsorden, som blev vedtaget i dag. Og jeg kunne jo opfordre Socialdemokratiet til at udvise den samme ansvarlighed, når det parti kommer i opposition.

Statsministeren startede med at konstatere, at det havde været et forrygende år, og det må jeg jo give statsministeren ret i. Det har sandelig været et forrygende år: et år, hvor regeringen har kastet sig i armene på venstrefløjen i store, betydningsfulde spørgsmål, et folketingsår, hvor vi har set en regering i begyndende opløsning, og et folketingsår, hvor regeringen blev sprængt, idet det ene af regeringspartierne forlod regeringen kort før jul, så det, vi står med nu, er en forpjusket SR-regering, som er afhængig af en hovedbestyrelse ude i byen.

Og jeg hæftede mig ved, at statsministeren også takkede dem ude i byen, der ikke var her i Folketinget, og det forstår jeg godt, for regeringen har jo i den grad gjort sig afhængig af dem, og det var tydeligvis en trængt statsminister, som allerede fra starten af debatten anlagde en meget aggressiv tone.

Jeg vil her ved afslutningen af folketingssamlingen rejse en kritisk debat om Folketinget og folkestyret, for vi er efter Venstres opfattelse kommet i den situation, at den holdningsmæssige debat om Danmarks fremtid ikke længere finder sted her i Folketinget.

Den finder sted med stort engagement rundt omkring i det danske samfund, men Folketinget er i færd med at reducere sig selv til et ekspeditionskontor for tekniske detaljer, og det er kun undtagelsesvis, der foregår idébetonede og aktuelle politiske debatter i Folketinget, som påkalder sig interesse uden for huset.

Venstre har derfor aktivt arbejdet for en reform, så der igen bliver liv i Folketingssalen, så vi igen får mulighed for at flytte den aktuelle, vedkommende og holdningsmæssige debat herind i Folketingssalen. Og der bliver nu indført en ugentlig debattime, hvor regeringsmedlemmer skal møde op til spørgsmål og debat i Folketingssalen om aktuelle, principielle og holdningsmæssige emner, altså ikke et slagsmål om tal, teknik og tabeller, men en åben debat med oppositionen om politiske holdninger.

Men hvad har regeringspartierne svar så været på den reform? Det har været et rungende nej!

Og så er vi i virkeligheden inde ved kernen i den krise, som Folketingets arbejde befinder sig i: Vi har en regering, som ikke evner og heller ikke tør tage den ægte politiske debat i Folketingssalen, for gang på gang prøver oppositionen på begge sider af regeringen at få skabt en holdningsdebat her i Folketinget, men alle forsøg bliver saboteret af ministrene med statsministeren i spidsen.

Regeringen optræder i det hele taget som et teknokratisk forretningsministerium, som bare sidder og administrerer og dækker sig bag i stribevis af embedsmænd og i metervis af tykke tekniske rapporter. Der er ingen holdninger, ingen visioner, intet perspektiv. Der er ikke noget, regeringens medlemmer brænder for, ud over dette ene at blive siddende på taburetterne.

Nu bragte statsministeren jo selv spørgsmålet om politisk lederskab på bane, og det får mig til at stille et par spørgsmål:

Hvad er det egentlig, der har brændt sig stærkest fast i de fleste menneskers bevidsthed fra den nuværende statsministers regeringstid? Er det visionære tanker om Danmarks fremtid i Europa? Er det spændende ideer om en reform af den danske velfærdsstat?

Nej, det, de fleste husker, er en statsminister, der gjorde Danmark til grin viden om ved at protestere mod de franske atomprøvesprængninger iført cykelhjelme, en statsminister, der skadede Danmarks internationale omdømme alvorligt ved at aflyse forfatteren Salman Rushdie besøg her i landet, en statsminister, der indkalder sin udenrigsminister til kammeratlig samtale, når udenrigsministeren drister sig til i en bog at skrive sandheden om statsministerens vej til magten i Socialdemokratiet, og en statsminister, som klokker i det ved at rette i dronningens tale, efter at den er udsendt til pressen, ja en statsminister, der ikke en gang kan håndtere en aftale om en duel i tv uden at jukke i spindaten.

Jeg får sådan set helt ondt af statsministeren, for i stribevis af embedsmænd er gjort til synderbukke for statsministerens fadæser, og han omgiver sig med alle mulige rådgivere, som skal håndtere medierne og styre iscenesættelsen, og et væld af socialdemokratiske partikammerater er blevet sat ind i ministerierne som sufflører, men lige lidt hjælper det!